Чорніють на снігу в тумані,
Де світло душників оманне,
Кружком сідниць,

Навколішках, п'ятірко, і – злидні! –
Їм пекаря в роботі видно
Між паляниць...

Його рука, міцна та біла,
Що сіре тісто місить вміло
Й саджає в піч.

Їм чути, як воно там дише.
А пекар, всміхнений та пишний,
Мугиче в ніч.

Зіщуленим, закам'янілим
Вікно підвальне червоніє, –
Їм у теплі б! –

Для розговляння цим особам
Такий пухкий, неначе здоба,
Ітиме хліб,

Мелодія з-під балок зрине,
Духмяні гратимуть скорини
І цвіркуни,

З цієї нори життям повіє
Крізь рам'я в душі їм повільно
І є вони,

І їм, малим, так добре жити,
Христам, що інеєм укриті,
Усім отам,

Притислись їх рожеві лиця
До ґрат, бурмочучи терниці
Тим душникам,

Все посилаючи прохання
Вогням небес, давно не раннім,
Бо то зірки,

Так сильно, що тріщать штанята
Й зимовий вітер прагне зняти
Ще й сорочки.

Переклад В. Бойка